

המסע
החדש
של
שון

שון גר בקיבוץ נחשול,

הוא כבר בן ארבע

ומרגיש ממש גדול.

שון אוהב לצייר,

לשיר ולשחק עם חברים,

אבל הכי הכי הוא אוהב

לטייל עם ההורים.

הספר מוקדש
לכל הילדות והילדים
שנאלצו לעזוב את ביתם
בעקבות מלחמת "חרבות ברזל"

אתם גיבורות וגיבורים
בכל מקום בו אתם נמצאים!

נכתב בהנחיית סגל הקורס "מבוא לפסיכולוגיה התפתחותית"
החוג לפסיכולוגיה, אוניברסיטת בן גוריון

בבית יש המון דברים ששון אוהב לעשות
לשחק, לצפות בטלוויזיה ועם אמא לאפות.
הוא אוהב לעלות לבית העץ שאבא בנה,
משם הוא משקיף על הפרחים שבגינה.

בחדרו יש מגירות משחקים,
בהן לגו, מכוניות, ופאזל של 200 חלקים,
אבל יותר מהכל המגירה האהובה עליו
היא מגירת הממתקים.

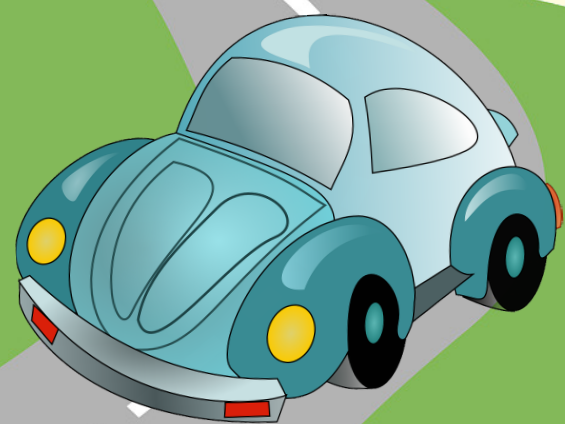
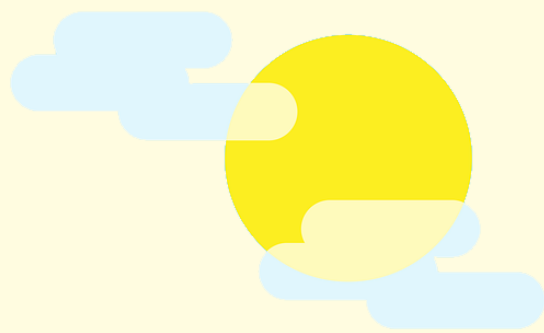
במעיין הצלול שבקצה הקיבוץ הם נוהגים לשחות,
שם אמא מספרת את הבדיחות הכי מצחיקות.
כשהם מבקרים בפינת החי שון מלטף את הפרה,
ואז יושבים יחדיו לשתות שוקו בשדרה.
יחד הם אוהבים ללכת לפרדס לאסוף תפוזים במריצה
ובדרך חזרה הביתה שון מתחרה עם אבא בריצה.

יום אחד שון התעורר
ומשהו הרגיש לו קצת אחר.
אמא עזרה לו מהר להתלבש,
והוא סיפר לה בסוד שהוא קצת חושש.

בן רגע הם הגיעו למקום לא מוכר,
ופתאום בפאזל ששכח במגירה הוא נזכר.
הוא הסתכל סביבו, לא זיהה דבר,
והחשש שלו קצת גבר.

“איפה בית העץ, הפרחים שבגינה?”
שון הרגיש שהכל השתנה.

בסוף היום אם במקרה על הפוף שון נרדם
אמא בשקט בשקט מרימה אותו למיטה
ועל המצח היא ואבא נותנים לו נשיקה

אמרו ונתנו לו חיבוק ונשיקה,
שון חיך וחיבק אותם חזרה בחזקה.
"לקיבוץ נחשול עוד נחזור" אמא אמרה,
"כשיהיה שם בטוח", הבטיחה, "נשוב במהרה".

אמנם אין כאן פינת חי אבל יש כלבים שמכשכשים בזנב,
אמנם אין פרדס תפוזים, אבל יש שדה גדול ורחב,
אמנם אין מעיין, אבל יש ים גדול וכחול,
והכי הכי חשוב, שאמא ואבא כאן ויחד נתגבר על הכל.

למחרת בבוקר, כששון במיטה החדשה התעורר
אמא ואבא סיפרו לו שבמקום חדש צריכים להתגורר.
שון שאל המון שאלות,
"זה בגללי?" "למה בבית שלי אי אפשר להיות?"

הם ענו שיש מלחמה ולא בטוח בקיבוץ נחשול
אבל "אנחנו כאן, ואתה מוגן מהכל!"

המסע של שון אינו נגמר, וכך גם המסע של

הורים יקרים!

אתם יכולים להשתמש בכלים שבעמוד הבא על מנת להמשיך לכתוב את הסיפור של ילדכם במקום החדש בו אתם נמצאים.

בכל פעם שאתם מקריאים את הסיפור לילדכם, שאלו אותו אחת מן השאלות שמופיעות בעמוד הבא (או כמה שתרצו, לפי ראות עיניכם).

כתבו את תשובתו בפתק המתאים ותנו לו להכניס אותו למעטפה.

הסבירו לילד שתפתחו את המעטפה כאשר תחזרו לביתכם, ותוכלו להיזכר בכל החוויות מן המסע שעברתם יחדיו.

בהצלחה,

אתם גיבורים לא פחות מילדכם!

בסוף היום שון נרדם על הספה החדשה,

אמא בשקט בשקט הרימה אותו למיטה,

על המצח היא ואבא נתנו לו נשיקה,

ובסוד לחשו לו את מה שכבר ידע:

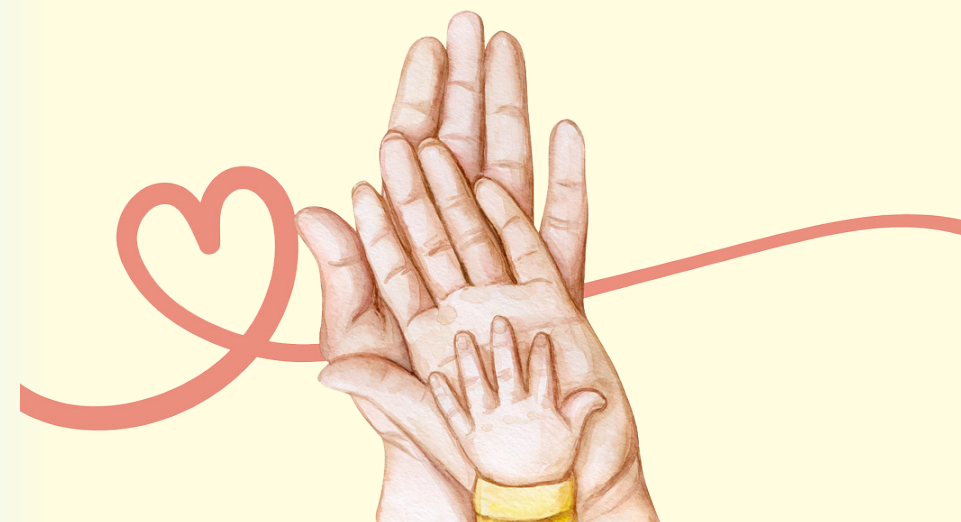
”זה בסדר להתגעגע למה שהיה,

ומותר להיות עצוב וקצת מבולבל,

הרי לצאת למסע חדש זה לא תמיד קל,

אבל תזכור שדבר מזה לא קרה בגללך,

ואנחנו תמיד נהיה כאן בשבילך!”

חוויה שהיתה לי היום

A blank yellow sticky note with rounded corners, intended for writing a personal experience from the day.

חבר חדש שהכרתי

A blank yellow sticky note with rounded corners, intended for writing about a new acquaintance.

מקום חדש שראיתי

A blank yellow sticky note with rounded corners, intended for writing about a new location.

כמה מילים על הספר **המסע החדש של שון**

הספר נכתב על ידי ...

כמה מילים על העיצוב

צבעי הרקע של העמודים מתחלפים מתכלת לצהוב, בהלימה לשינוי המתחולל בחייו של שון. תכלת - כשהכל ברור, מוצק ואופטימי, צהוב - כשהמציאות משנה פניה ופורצת מלחמה שצהוב הוא אחד מסמליה, ושון נתלש בן רגע מחייו כפי שהכיר ואהב אותם. בעמוד האחרון יש 'רמיזה' לצבע תכלת שעוד ישוב. גם צבעי הטקסט מטופלים באופן דומה - בחלק הראשון של הסיפור הצבעים חדים, שמחים, צבעי ילדות בטוחה ומאושרת. כשפורצת המלחמה ומציאות חייו של שון מתמלאת פחדים, דאגות ושאלות, מאבדת מיציבותה, צבעי הטקסט מקבלים גוון חלש ומהוסס, שהולם את אוירת חייו החדשים של שון. ושוב, בעמוד האחרון, צבעי הטקסט שבים לקדמותם, כמו הבטחה שגם העתיד ישוב להיות מה שהיה.

